

Arrest

nr. 282 235 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sloveense nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2019 beslist verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) nadat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij diefstal.

1.2. Eveneens op 19 augustus 2019 legt verweerder een inreisverbod van drie jaar op (bijlage 13sexies).

1.3. Op 23 oktober 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Charleroi veroordeeld tot twaalf maanden gevangenisstraf als mededader van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

1.4. Op 6 september 2022 beslist verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing tekent verzoeker geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Eveneens op 6 september 2022 legt verweerder een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer

Haam : [S.]

voornaam [D.]

geboortedatum.: [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Slovenië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan, mededader diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Charleroi op 23.10.2019 tot 12 maanden gevangenisstraf. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenking gestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden niet de misdadigers die hun eigendom binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt. Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 26.07.2022. Hij verklaart in België te zijn sinds 30.06.2022, geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij verklaarde MDPH te hebben. Hij verklaarde tevens dat hij, buiten dat hij gebruik maakt van een kruik ter ondersteuning, volledig mobiel is. Volgens de arts van de gevangenis zijn er geen contra-indicatie bekend voor een terugkeerprocedure. Betrokkene werd op 30/08/2022 op zijn eigen vraag gesproken in de gevangenis van Tongeren door de terugkeerbegeleider. De betrokkene deed een aanvraag voor een gesprek via een rapportbriefje, waarin hij uitlegde dat hij niet wil terugkeren naar Slovenië maar naar Frankrijk. Tijdens het gesprek gaf de betrokkene papieren af waaruit blijkt dat hij reeds langere tijd in Frankrijk woont (medische bijstand, werkcontract....). Hij zegt echter niet te beschikken over een Franse verblijfskaart maar zou dit wel enige tijd geleden aangevraagd hebben. Er zou door de COVID-epidemie vertraging zijn (er was geen registratie mogelijk). Hij geeft aan een afspraak te hebben op 28/11/2022 (préfecture Rancy). Hij vermeldt verder dat hij al jaren hulp krijgt van de 'sociale kas' in Frankrijk. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation.”* (vrije vertaling : “schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [...], van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een manifeste appreciatiefout.”)

Hij betoogt als volgt:

“3.1.

L'Office des Etrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

«

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan, mededader diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Charleroi op 23.10.2019 tot 12 maanden gevangenisstraf. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenking gestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden niet de misdadigers die hun eigendom binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt. Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

».

L'Office des Etrangers considère que les faits commis par le requérant sont graves et que ceux-ci mettent en péril la sécurité et l'ordre public.

En d'autres mots, l'attitude du requérant est susceptible de porter atteinte à l'ordre public et son comportement constitue une menace actuelle et suffisamment grave affectant les intérêts fondamentaux de la société.

3.2.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.3.

L'Office des Etrangers n'explique pas plus les raisons pour lesquelles le requérant constitue « une menace grave pour l'ordre public ».

A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Pour rappel, le 29 octobre 2019, le requérant est condamné pour des faits de vol et de fausses clefs à une condamnation de 12 mois d'emprisonnement par le tribunal correctionnel de Charleroi.

Or, l'Office des Etrangers semble se reposer sur cette seule condamnation pénale pour infliger une interdiction d'entrée de 8 ans.

La partie défenderesse aurait dû étayer davantage les raisons pour lesquelles elle considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale dès lors que le simple constat d'une condamnation définitive ne peut suffire à justifier la menace sérieuse et actuelle et que mis à part le fait que le requérant s'est rendu coupable d'une infraction pénale, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction très sévère de huit années d'interdiction d'entrée sur le territoire, dès lors que le requérant est dans l'impossibilité de comprendre quel critère, fait ou élément a permis d'arriver à une interdiction aussi forte de huit ans.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (nous soulignons).

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger ».

S'il est vrai que le requérant a été condamné pour vol, la partie adverse aurait dû indiquer concrètement les raisons pour lesquelles il constitue, par son comportement, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Dans le cas présent, la seule condamnation pour des faits de vol, prononcée il y a presque 3 ans, ne permet pas de démontrer que le requérant par son comportement, représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. "

2.2. De Raad leest nergens op welke wijze verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Kernpunt van verzoekers concreet betoog is dat verweerder niet of minstens slecht toelicht waarom hij door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Hij wijst erop dat de vaststelling van een definitieve strafrechtelijke veroordeling, waarop het inreisverbod lijkt te steunen, hiertoe niet volstaat. Verzoeker vervolgt dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat de redenen te begrijpen die verweerder ertoe hebben gebracht een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verzoeker stelt dat hij in de onmogelijkheid is te begrijpen welk criterium, feit of element hiertoe heeft geleid.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.5. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoeker een inreisverbod met een duurtijd van acht jaar wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, beperkt verweerder zich hierbij niet tot de vaststelling dat hij het voorwerp uitmaakt van een definitieve strafrechtelijke veroordeling. Zo kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen: *"Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenking gestelde [...]. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de ontvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun eigendom binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in hun buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt. Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."*

Verder kan in de bestreden beslissing, na een reeks afwegingen over de specifieke elementen die verzoekers zaak kenmerken, met inbegrip van zijn gezondheidstoestand en verklaringen omtrent de aanvraag van een Franse verblijfskaart, duidelijk worden gelezen: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."*

2.6. Verweerder verduidelijkt dus wel degelijk welke elementen hem ertoe leiden een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verzoekers simpele verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie, zonder

nader in te gaan op wat nog meer in de bestreden beslissing kan worden gelezen dan een verwijzing naar zijn strafrechtelijke veroordeling, kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

2.7. Voor zover hij nog opwerpt dat een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling van drie jaar geleden geen afdoende motivering uitmaakt om hem te beschouwen als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, kan verzoeker niet worden gevolgd. Immers doet verweerder zoals gezegd meer dan te verwijzen naar verzoekers strafrechtelijke veroordeling, die bovendien kan worden beschouwd als een recente veroordeling, aangezien ze dateert van 28 oktober 2019. Verzoeker spreekt de vaststelling in de nota met opmerkingen ook niet tegen dat hij zijn volledige straf nog niet heeft uitgezeten.

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van voormelde wet blijkt dan ook niet.

Het enig middel, is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA